

væsenet indføres. En anden Sag var det, hvis Forholdet var det samme som med Hensyn til Landpolitivæsenet, at vedkommende Kommuner skulde bære Udgifterne til Politiets Forøgelse. I saa Fald vilde jo Pengespørgsmaalet komme frem, og Mange vilde nære Betænkkeligheder ved den forøgede Udgift. Men naar Staten bærer Udgiften, kan jeg ikke tro, at man vil have store Betænkkeligheder ved at modtage den nye Institution. Og at Staten bør bære Udgiften, er Noget, hvorom der fornuftigvis ikke kan være Tvivl. Som jeg ved Behandlingen af det forrige Lovforslag bemærkede, er det et stort Spørgsmaal, om ikke Staten bør bære Udgiften til Politiet i et langt større Omfang end nu. At Udgifterne til Politivæsenet ere blevne en kommunal Byrde, skriver sig fra en Tid, da Staten var fattig, hvorfor den havde Ondt ved at afholde sine Udgifter, medens den paa den anden Side havde Ondt ved at faae Statterne ind. Heltre end at forøge Skattebyrden og saa lade Staten afholde Udgifterne til forskellige Institutioner foretrak man da at lægge disse Institutioners Vedligeholdelse over paa Kommunerne. Der er i forskellige Retninger Byrder, som saaledes hvile paa Kommunerne, medens Staten burde bære dem, hvorfor man stræber hen til at komme bort fra den bestaaende Ordning. Vi faae jo for et Par Aar siden, at Kommunerne slap af med en Institution, som nærmere betet er en Statsinstitution, nemlig Sindssygeanstalterne. Noget Dignende gjør sig gjældende med Hensyn til Politivæsenet. Der kunde spørges, om ikke det Rette var, at Udgifterne hertil deltes mellem Kommunerne og Statskassen. At Staten i ethvert Fald bør tage sin Del af dem, derom kan der ikke være Tvivl. Selv om man vil sige, at Politiet nærmest har en lokal Karakter, gaar Polititjenesten dog langt videre end til at tilfredsstille det lokale Behov. Den gaar for det Første tillige ud paa at yde Understøttelse til Nabojurisdiktioner eller til fjernere liggende Jurisdiktioner. Men nærmere betet er den Virksomhed, som Politiet udfolder i et enkelt Distrikt, i Virkeligheden til Fordel for hele Samfundet. Forholdet burde derfor vistnok være det, at Politivæsenet, forsaavidt angaar Ordens- og Opdagelsespolitiet, var en Statsinstitution. Vel udfolder det enkelte Politimandskab sin Virksomhed paa det paaagjældende Sted, men Oprettelsen af Ro og Orden og Forsølgelsen af Forbrydelser maa nærmest siges at være et Statsformaal. Derfor burde man vistnok arbejde hen til, at Staten overtog i det Mindste de væsentlige Udgifter ved Politioordningen, saa at man kom bort fra en Ordning,

hvorved Noget, der er en Statsinstitution, er henlagt til Kommunerne. Det kan ikke Andet end virke skadeligt paa Opnaaelsen af Statsformaalet, naar Spørgsmaalet om Udgifternes Afholdelse skal være afhængigt af de kommunale Raads Beslutning. Man kan være temmelig vis paa, at hvis Politiet havde været en Statsinstitution, vilde man ikke være saa langt tilbage med Ordningen af bort Politivæsen, som man er. Der vilde ikke være de store Betænkkeligheder ved Indførelsen af nye Indretninger, ved Styrkens Forøgelse osv., som nu komme frem. Jeg skal til Forebyggelse af mulige Misforstaaelser bemærke, at det ikke er min Mening, at alt Politii skal gaa over til Staten. Noget maa betragtes som Kommunalpoliti, saasom Torvepolitiet, maasse ogsaa Sundhedspolitiet m. m., men hvad der vedrører Ordens- og Opdagelsespolitiet bør vistnok være Statsinstitution. I alt Fald er jeg ikke i Tvivl om, at Udgifterne til Dels bør bæres af Staten, og i den Henseende er jo det foreliggende Lovforslag et Skridt ind paa en Bane, hvorved man kommer til en naturligare Fordeling af Udgifterne.

Idet jeg saaledes i det Store og Bæjntlige kan anbefale dette Lovforslags Fremme, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger om mulige Forandringer i den midlertidig indførte Ordning. Lovforslaget er, saaledes som det foreligger, nærmest foranlediget ved ekstraordinære Omstændigheder og tilsigter en Ordning, hvorved der kan ydes de civile Myndigheder Støtte, naar der indtræder ekstraordinære Forhold, som gjøre, at der maa ageres med en større Styrke. Jeg antager imidlertid ikke, at Loven forsaavidt praktisk vil faae nogen stor Anvendelse, som jeg tror, at dens blotte Fremkomst væsentlig har bevirket, at man nu vil vogte sig for at gaa videre ind paa den Bane, paa hvilken man tidligere gik frem. Det er den daglige Polititjeneste, som man skal se at komme hen til at lade denne Institution fyldestgjøre. Men skal den tilfulde tjene til at befordre den daglige Polititjeneste, bør der ske Forandring i Forholdet, som det nu er. Nu er Gendarmerikorpslet garnisoneret paa forskellige Steder, og det kan ogsaa være ganske naturligt, naar man nærmest tænker paa at benytte det i ekstraordinære Tilfælde. Men skal det benyttes til den daglige Tjeneste, kan det ikke vedblive at være saaledes; thi saa kommer Gendarmeristyrken kun til at yde Nytte for de Landdistrikter, der ligge nærmest ved de Njbstæder, hvor den garnisonerer, men ikke for de fjernere liggende Steder. Forholdet bliver let det, at naar Gendarmeriet f. Ex. i Ringsted, Holbæk og andre Steder, hvor det er garniso-